

dat zij zich van deze hunne taak hadden gekweten. Dat deze zelfde vergadering besloot «de sake van doms. van Brakel voor als noch te houden in state», wettigt het vermoeden, dat de Prins Brakel de hand boven het hoofd was blijven houden.

Toch ging de Rotterdamsche regeering voort den predikant haar misnoegen te laten gevoelen. Ongeveer twee jaren lang onthield zij hem het stadstractement. Eerst in de Vroedschapsresolutie van 12 Juli 1690 leest men weer iets van de zaak van Brakel en wel, dat Burgemeesteren de vergadering mededeelden, dat zij verscheidene malen aan hun huis een bezoek hebben gehad van gedeputeerden van den Kerkeraad en van Ds. Brakel zelf, waarbij deze hun met zeer grooten ernst hadden verzocht hun invloed te willen gebruiken om het ongenoegen, dat tusschen de regeering en Ds. Brakel over de predikatie van 25 Juli 1688 en hare uitgave ontstaan was, uit den weg te ruimen. Tevens, dat bij deze bezoeken verzocht was, dat het «achterstalligh tractement, 't welck hij van dese stad, als predicant altijd heeft getrocken, aen hem [Brakel] mogte werden voldaan, ende den thesaurier ordinaris deser stede gelast hetselve bij continuatie aan hem Dome. à Brakel te laten volgen». Na eenige discussie werd toen besloten, Burgemeesteren en de vier bovengenoemde heeren, die vroeger in de zaak van Brakel hadden gezeten te machtigen om haar uit den weg te ruimen en af te doen, «soo-danigh als sij met het meeste respecte voor de Regeringe en ruste van Gods Kercke sullen bevinden te behoren».

Men schijnt hierin werkelijk te zijn geslaagd, althans van een min gewenschte verhouding tusschen Brakel en de Rotterdamsche magistraat valt in de volgende jaren — hij stierf den 30 October 1711 — geen spoor te ontdekken. Ook de zaak van het «achterstalligh tractement» is spoedig in orde gekomen.